

HAVANK

PARTICULIER SECRETARRESSE
Landhuis in verrukkelijk-
ke omgeving nog salaris

dick

DE ZWARTE PONTIFEX

Over het boek

Havank schreef deze roman in het Noorden, in het volgens Schaduwiaanse begrippen rustige Leeuwarden. Maar hij schreef hem tevens in de herinnering aan verre streken, aan het regenachtige Cornwall en aan het Londen van Scotland-Yard, aan de zonnige Franse Provence en aan de stranden van de Côte d'Azur. Vooral echter werd dit verhaal geschreven in herinnering aan Avontuur, want , zegt de Schaduw: Ik bèn Avontuur!

Het werk van wijlen Havank wordt met de regelmaat van een klok herdrukt en geen lezer zal dan ook hiaten in zijn Schaduwverzameling hoeven aan te wijzen. In zijn eerste boeken sloot Havank zich nog angstvallig aan bij de toen heersende 'orthodoxe' traditie – gevestigd door Edgar Wallace en door een pionier als Ivans – maar in zijn latere romans kreeg de humor van zijn persoonlijke taalgebruik hoe langer hoe meer de overhand. Na Havanks dood wordt de serie voortgezet door de journalist-schrijver Pieter Terpstra, die door pers en publiek vrijwel onverdeeld is geprezen om zijn inlevingsvermogen in het hoogst merkwaardige zieleleven van de Schaduw.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
Er klopt iets niet
Hoofden op hol
Polka mazurka
Vier vreemde vrienden
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De man uit de verte
De N.V. Mateor
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

©1979, Erven Van der Kallen

Omslag: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch bv - Utrecht

1979 A.W. Bruna & Zoon Utrecht

ISBN 90 229 0341 9

ISBN E-BOOK 978 90 449 6042 6

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken

van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

De zwarte pontifex

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Mijnheer Charles C. M. Carlier is een deftige monsieur, die het beste uit jeugdiger jaren heeft overgeënt op de rijpere leeftijd. Officieel, en hoofdzakelijk voor het dagelijks gebruik, voert hij nog steeds de titel van Hoofdinspecteur van de Sûreté Nationale, te Parijs; maar op deze of gene mysterieuze manier is hij blijkbaar tevens iets hoogs en iets machtigs in de 'International Criminal Police Commission' – kortom 'Interpol' – eveneens te Parijs. Bovendien staat hij bij Scotland Yard, Londen, hoog in tel. Monsieur C. M. Carlier is echter vooral en bovenal: – 'De Schaduw'.

Lord Selmore of Leatherhead daarentegen is, of was, een groot financier. Op ruim vijftigjarige leeftijd is hij, voornamelijk wegens zichzelf bewezen diensten, in de adelstand verheven. Nadien werd het steeds moeilijker om in Lord Selmore of Leatherhead de oorspronkelijke Cockney Bill Costermonger uit Stepney te herkennen, zolang hij tenminste zijn mond dicht-hield. Toch was hij in zekere zin van koninklijken bloede, want in directe lijn een afstammeling van een zekere Henry Croft, op wiens zerk ten kerkhove van St. Pancras te Finchley, in het Noorden van Londen, te lezen staat: 'The Original Pearly King.'

Er is een merkwaardig verschil tussen onze bescheiden Monsieur C. M. Carlier en gindse koningszoon lord Selmore voorheen Bill Costermonger. En het merkwaardig verschil is wel hoofdzakelijk dit: – Monsieur Charles C. M. Carlier staat nu met twee voeten op de aarde en Lord Selmore ligt straks zes voet onder de aarde. Het is een uitbundige en luisterrijke begrafenis, met drommen Daimlers en Roils-Royces en zo, en ook is het een voorspoedige dag voor de verhuur van hoge hoeden. Niettemin spoedt de begrafenis bereids naar het onvermijdelijk einde. Vele hoge hoeden zijn alweer op de terugweg naar de motballen, en ook de Daimlers en de Rolls-Royces beginnen te verdwijnen, want het loopt tegen het middaguur en dan heeft men hier of daar een 'Zaken-lunch' want 'Business is Business' en de Dood kan wachten.

Mijnheer Charles C. M. Carlier dwaalt lui over die uitgestrekte Londense begraafplaats van Golders Green, en hij heeft zo de indruk dat de Lente hem uit Provence naar Londen achterna gereisd is.

‘Oh, to be in England, now that Spring is here...’ En ’t merkwaardigste was nog dat hij feitelijk geen zier te maken had met die adellijke begrafenis van de adellijke Bill Costermonger. Hij had de aankondiging er van die ochtend toevallig in de krant gezien... en plotseling besloten de ceremonie nog groter luister bij te gaan zetten door er bij tegenwoordig te gaan zijn. Meer dan een ‘ingeving’ was het niet geweest, dat plotseling besluit. Maar het was tevens het soort ingeving geweest waaraan hij onveranderlijk gehoor gaf, want eerder was zo’n ingeving een wenk of een vingerwijzing van de merkwaardige Goden en Helden uit zijn merkwaardig Walhalla gebleken; – wenken en vingerwijzingen, die zo menig keer gevoerd hadden tot schoon en luisterrijk Avontuur en die dus onder geen omstandigheid tegen dovemansoor mochten stranden.

Hij dwaalde tegen de stroom van wegtrekkende gasten in, zijn blikken hier en daar en overal. Bekende en onbekende gezichten, ongunstige en ook wel gunstige gezichten, maar nergens een element dat op het gevoelig klavier van zijn gemoed de hoge ‘C’ van Avontuur aansloeg. Maar, troostte zich Mijnheer Carlier, wat niet was kon komen. Hij had dat eerder meegemaakt, en eerder ook had lankmoedig doorzetten tenslotte een niet te versmaden oogst aan Romantiek en Avontuur opgeleverd, en verder leek het hem minstens hoogst onwaarschijnlijk dat de Uitstippelaars van zijn levensbaan hem achter een gulle onbijttafel vandaan gehaald en naar Golders Green gejaagd hadden met geen andere bedoeling dan hem eens te laten zien hoe hij begraven zou worden, mocht hij nog eens ooit tot brd verheven worden.

Boven de wereldstad in de verte was de hemel blauw, en over de graven van Golders Green schoor een zwaluw. ‘Schaduw, waarheen is uw vlucht...?’ mompelde Mijnheer Carlier; en de vraag ging dieper dan men denken zou, want alle gasten waren inmid-

dels vertrokken en dus leek niets onwaarschijnlijker dan dat de Schaduw hier vandaag tegen enig Avontuur op zou blunderen. En dus drentelde hij tenslotte naar de uitgang, min of meer een teleurgesteld man. In de verte verdween de laatste Daimler, en de doodgravers besloten de plechtigheid. De Schaduw aarzelde. Er waren vandaag taxi's plenty in de buurt, maar hij besloot tot een voettocht, want het was Lente en zoel, terwijl Hampstead Heath, die 'Groene Long' van Londen, niet zo bar ver weg lag. Verder deed een stevige wandeling een mens immers een hoop goed. En aldus bereikte hij Downshire Hill en verorberde een sobere lunch in de 'Free Masons' waar de wijn zo goed bleek als hij had durven hopen. En na een lange drenteltocht over de 'Heath' nam hij zo tegen het slaan van zessen een bus van Lijn 24 – gramstorig en gremietig, en het geloof in zijn Goden ontmanteld en ontluisterd, want in geen enkel opzicht was de schone belofte van de ochtend ingelost. Niets, bijvoorbeeld, dat zelfs met de hoogste inspanning van de verbeelding kon worden uitgelegd als een voorbode van komende avonturen.

'Lammelingen...' zei mijnheer Carlier.

Lui rommelde de rode bus, van Hampstead naar Pimlico, langs Camden Town en Mornington Crescent, Tottenham en Charing Cross Road – en bij de eerste halte van Charing Cross Road stapte zij in.

2

Bij de eerste halte van Charing Cross Road stapte zij in. Als een cascade van gouden koren stroomde blond haar over de schouders van het meisje. En haar schouders waren even fraai afgerond als, bijvoorbeeld, de manier waarop zij ging zitten. Zij zat nu vlak naast Monsieur Carlier, want er was nergens anders plaats. Hij bekeek haar, even onopvallend als onbescheiden, en in zijn zonderlinge fantasie dacht hij eensklaps aan koele champagne op een hete zomermorgen in zijn Provence, in de schaduw van de wijnranken op zijn terras. En in een al even grillige kronkel van de speelse verbeelding herinnerde hij zich, dat hij indertijd eens Spaans was gaan leren, tot hij een Zweeds meisje ontmoette dat toeschietelijker bleek. De onbekende naast hem deed hem denken aan dat Zweedse meisje. Zij vouwde 'The Evening Standard' open, bij Kleine Advertenties, bij 'Aangeboden Betrekkingen' of in dit geval 'Situations Vacant'. Hij was momenteel zelf een 'Vacante Situatie', want vriendin Aranea Forster zat in Zwitserland waar hij met alle geweld niet naar toe had gewild.

Het meisje haalde een vulpen uit haar tas en omlijnde een bepaalde advertentie. Zij bleek rode inkt te gebruiken, wat hij op z'n minst merkwaardig vond. Verder was het, zag hij, de derde advertentie van boven, maar hij kon niet zien wat de advertentie behelsde. De leeftijd van het blonde meisje, schatte hij, kon amper veel hoger zijn dan het nummer van de bus. Haar schoonheid had niets popperigs, en haar mond en lippen waren gul... maar daarom nog niet noodzakelijk gul voor 't eerste 't beste nummer in een bus.

Zij haalde een verformfaaide sigaret uit haar tas, en dus rept Mijnheer Carlier zich met zijn aansteker; en hun blikken kruisten. En zij zei 'Thank you.' En dan, plotseling, zag hij dat haar ogen van een violet-achtig blauw waren, als zeldzame edelstenen... maar hij zag vooral in haar ogen dat vraagteken als van eensklaps dagend herkennen.

Net toen stopte de bus.

De bus stopte waar de Schaduw wenste uit te stappen, in Whitehall, vlak voor de Verheven Portalen van Scotland Yard; en de Schaduw stond op. En zelfs nu, terwijl heel dit Avontuur reeds lang en breed achter hem ligt en geleidelijk aan op papier komt te staan, zelfs nu speculeert hij in ijdele uren soms nog over de vraag hoe het allemaal gelopen zou zijn indien hij op dat moment gehoor had gegeven aan een even plotselinge als kortstondige opwelling, Scotland Yard had laten wachten, doorgereden was en die met een aansteker geopende kennismaking Voortgezet...

De Schaduw stond op, doelbewust omslachterig en beredderig. En hij zei: 'Bonsoir, Mademoiselle,' inplaats van 'Good evening', want juist die techniek had hem welereis eerder gebracht waar hij wezen wilde. En tot zijn verbazing antwoordde zij 'Bonsoir, Monsieur Carlier', want die luttele seconden later begreep zij plotseling waarom dat gezicht haar bekend voorkwam, want zij herinnerde zich een met foto's verlucht feuilleton in één van Londen's luidruchtiger Zondagsbladen onder de titel: 'De Vrome Getijden van Charles Carlier.'

Maar toen was het reeds te laat.

De bel ging 'Pieng-Pieng' en de bus dreunde weg eer Monsieur goed en wel met beide voeten op het asfalt van Whitehall stond. Hij staarde de bus na. Maar het meisje keek niet om. Omkijken had trouwens geen zin ook, want zij zat vooraan op het bovendek. Maar de voornaamste reden van dat niet omkijken en van dat niet verder omkijken naar die toch zo merkwaardige medereiziger lag in het feit, dat Veronica Watford zich inmiddels zat te verliezen in dromen en gepeinen... die de Schaduw ongetwijfeld 'Merkwaardig, ja hoogst merkwaardig' zou hebben gevonden. En strelend ook, voor zijn allerminst begrensde ijdelheid. Zij zat dromend te denken aan een Charles C. M. Carlier, de Lord Protector van Weduwe en Wees die ook wel de Schaduw genoemd werd, en die zo dikwijls toegesneld was om belaagde jonkvrouwen te ontzetten., al dan niet met dubbelzinnige oogmerken. Maar Veronica Watford was begonnen te vinden en te ervaren, dat het met die 'Dubbelzinnige Oogmerken' heus zo'n

vaart niet liep, en dat ze in elk geval te verkiezen waren boven rauwe honger en grauwe armoe. Het saldo in haar beurs bedroeg zeven shillings en drie pennies. Daarnevens bezat zij een vroom traktaatje – ‘Het Hemels Manna van Tante Anna’ – haar uitgereikt door het ruim gesalarieerde hoofd van een of ander liefdadige onderneming, waartoe zij zich die middag gewend had. En niet om een aalmoes, maar omdat men haar daar een baan had voorgespiegeld. Maar de banenvergevende weldadelaar was wat al te toeschietelijk gebleken met ‘Dubbelzinnige Oogmerken’ en had er een dubbel blauw oogmerk van overgehouden. En dus, weg baantje bij de liefdadigheid! Merkwaardiger wijze had een gelijkkluidend soort toeschietelijkheid haar eveneens een baantje gekost, want ook wijlen Lord Selmore scheen zonderlinge opvattingen te hebben gekoesterd omtrent de plichten en verplichtingen van een ‘Private Secretary...’

De bus lummelde verder, door Victoria Street, langs Westminster Cathedral en Victoria Station – en Veronica Watford dacht aan de weelderige treinen die vandaar vertrekken naar Dover en Parijs, en naar de Côte d’Azur.

Háár echter landde de bus in een grauwe buurt in Pimlico, want zij bezat zeven shillings en drie pennies en een gore kamer met drie weken huur onbetaald en zij liep er op te wedden of zij vanavond dan wel morgen de straat op getrapt zou worden.

‘Dat was, ongetwijfeld, de Schaduw...!’

Maar mirakelen zoals er Veronica Watford voor de geest dooldden, gebeurden alleen op papier, of in de overkokende fantasie van een Charteris of een Havank en dergelijken, en dus dwaalde zij een koffiehuis binnen en schreef op die advertentie, en zij besloot een postzegel uit te zuinigen door naar Fleet Street te lopen en de brief eigenhandig bij de krant in de bus te doen... weinig vermoedend, uiteraard, dat zij door het posten van die sollicitatie en, vroeger op de avond, door het nemen van juist die bus van Lijn 24, een extra duw had gegeven aan een toen reeds draaiend raderwerk van Avontuur.

De ploertin gaf haar nog 24 uur respijt.

‘Vier-en-twintig was ’t nummer van die bus,’ herinnerde zich Veronica, en glimlachte. ‘Merkwaardig...!’

Maar, hoe verbijsterend merkwaardig die toevallige ontmoeting wel geweest was, zou Veronica Watford pas veel later ervaren – en wel voornamelijk omdat Monsieur Charles C. M. Carlier nu eenmaal nooit een gezicht vergeet.

Monsieur Charles C. M. Carlier oogde de bus na tot deze langs Parlement en Westminster Abbey verdween, en Monsieur Carlier zou de Schaduw niet geweest zijn als hij toen niet meteen een ‘Evening Standard’ gekocht had om eens te zien wat die advertentie wel voor merkwaardigs kon bevatten. En het draaide uit op een teleurstelling. Er werd een particuliere secretaresse gevraagd. Er stond bij, dat het terrein van haar eventuele bezigheden gelegen was in verrukkelijke omgeving. Er werd een hoog salaris voorgespiegeld, alsmede veel Vrije tijd. Getuigschriften werden er niet gevraagd, noch aangeboden. En of reflectanten maar, met opgave van leeftijd, wilden schrijven onder nummer aan het bureau van dit blad.

De Schaduw haalde de schouders op. Hij stak de krant in zijn zak en dacht er verder niet aan.

Maar hij vergat nu eenmaal nooit een gezicht.

3

De Reverend Percy Popwobble D.D., rector van een landelijke, Anglicaanse en nagenoeg van parochianen gespeende parochie ergens aan de grillige Noordkust van rotsig en wild en romantisch Cornwall, stapte, op deze grillige April-middag zo tegen een uur of vier, van zijn fiets. Het feit is historisch. Het is niet merkwaardig. Men kan tenslotte niet eeuwig op een fiets blijven zitten. Het wordt des te moeilijker wanneer, op het punt waar de fiets zich bevindt, de smalle kronkelweg met een vaart van ruim dertig graden uit de 360 omhoog begint te gaan. Niet minder historisch, hoewel zeker merkwaardiger, is het dat de Reverend Percy Popwobble D.D., van zijn fiets gestapt zijnde, naar de hemel keek en ‘Hell!’ zei, want het begon opnieuw te regenen. Dit nu, die regen, is merkwaardig omdat het aan die grillige en vaak steile rotskust van Cornwall al in geen zeven uur, twaalf minuten en luttele seconden meer geregend had. Om deze achterstand in te halen begon het te zondvloeden alsof er in het hemelse polderland een ringvaart door z’n bodem gezakt was. Juichend en bellen-blazend en borrelend stormde het naargeestig vocht langs die helling van ruim dertig graden de Reverend Percy Popwobble D.D. tegemoet, en de Reverend Percy Popwobble D. D. kon er tenslotte geen andere troost uit putten dan dat ’t tenminste geen wijwater was.

Ter muzikale begeleiding van het festijn en de watersport, begon inmiddels ook de nabije Atlantische Oceaan weer op volle toeren uit al zijn balgen te blazen. Moeizaam perste de Reverend Percy Pop een kennelijk weerbarstige fiets tegen de steile helling op, tegen storm en regen in, tussen hoge heggen vol wilde slingerroos en braam en kamperfoelie – op zijn wekelijkse tocht van St. Columb Major naar St. Columb Minor, naar de ambtswoning van een oudere confrater, de Reverend Probus Bray, onder vakkbroeders even goed bekend als ‘Dr. Chasuble’ en tevens zo ongeveer het enige intellect in de wijde omtrek, indien men tenminste, al dan niet op dogmatische gronden, weigerde notitie te

nemen van een collega van de Romeinse variëteit, wiens vooruitgeschoven Post ongeveer halverwege tussen St. Columb Major en St. Columb Minor gelegen was.

In de studeerkamer van de Reverend Probus Bray laaide een menslievend houtvuur dat voortreffelijk trok in de felle tocht. Het rook er naar zoete tabak, naar verschroeide toast, naar oude boeken en Anglicaanse theologie. In niets of bijna niets verschilde deze vochtige April-middag van de vele andere middagen die er aan vooraf gegaan waren. De middag begon met thee en geboterde toast, en zoals gebruikelijk ging het gesprek voornamelijk over de hoge belastingen en lage stipendia, over de kansen om nog nooit eens een hoed met veters te dragen, of zelfs een mijter, over cricket, socker of de Derby al naar gelang de jaargetijden, de voordelen en nadelen van het celibaat, de laatste 'antics' van de hoog-kerkelijk aangelegde bisschop, een en ander gevolgd door de onvermijdelijke conclusie dat het Christendom hier in Cornwall nooit diep door had kunnen dringen en weinig meer was dan een vernis waaronder de onzegbaar oude Keltische ziel rustig voortleefde, in een land bevolkt door 'The Littie People', en waar de Druïde uit de prehistorie lange neuzen kon trekken tegen de clerus uit een andere jaartelling.

De wekelijkse samenkomst eindigde onveranderlijk met een bescheiden whisky, een koud souper en nog een bescheiden whisky, waarna de Reverend Percy Popwobble dan afscheid nam van de Reverend Probus Bray – 'Tot volgende week dan maar weer' – op zijn fiets klauterde en de terugweg aanvaardde.

De Reverend Percy Popwobble aanvaardde de terugweg. En evenals de Drie Koningen keerde ook hij langs een andere weg terug. Niet om de trawanten van Herodes te ontlopen, uiteraard, maar omdat 'die andere weg', hoewel iets langer, tenminste het voordeel had dat men zodoende die steile, nekbrekende heuvel omzeilde. En de Reverend Popwobble had in zijn remmen niet meer vertrouwen dan in zijn dynamo. Hij zwenkte naar links. Het was een smalle, in deze gemotoriseerde tijden zelden meer gebruikte weg. Het was tevens een weg zo oud als de heuvels,

reeds begaan misschien eer de Kelten dit land bevolkten, en aangelegd door een nóg ouder volk, waarvan de historie echter zelfs de naam niet heeft bewaard. De landelijke bevolking verreed deze weg zelfs bij vol daglicht, zelfs op zonnige zomerdagen. Maar de Reverend Popwobble D.D. had maling aan het 'bijge-loof' van een 'primitieve' bevolking, en aan het wilde verhaal, dat men er in donkere nachten bij storm en ontij...

De weg voerde een eindweegs kronkelend tussen manshoge hegen door, klom even en daalde weer, om dan uit te lopen op de vlakke bodem van een dal. Halverwege dat dal stond het enige katholieke kerkgebouw uit de verre omtrek, en niemand scheen precies te weten waarom het daar stond. De herder van de nage-noeg denkbeeldige parochie zelf wel 't minst, maar hij was dan ook een Ier en dus 't een en ander gewend.

'Heeh...?' zei de Reverend Popwobble.

Volgens zijn horloge was het op dat moment, naar hij later verzekerde, precies negen uur en zeven minuten. Het kerkgebouw, niet veel meer dan een bescheiden kapel, lag ongeveer een honderd meter rechts van de weg en van het punt waar de fiets van de Reverend Percy Popwobble inmiddels langzaam uitliep en eindelijk tot staan kwam. De dynamo daarmee eveneens. En misschien was het aan het uitgaan van de fietslantaarn te danken, dat de Reverend Percy Popwobble er nu wel van overtuigd was niet aan gezichtsbedrog te lijden, dat er achter de matglazen ramen wel degelijk licht brandde en dat de kerkdeur wel degelijk wagenwijd openstond. Maar van enige menselijke aanwezigheid geen spoor. Een nog aan te vangen of bereids afgelopen kerkdienst? In dit jaargetijde en op dit uur van de avond? Zelfs op hoogtij-dagen zoals Pasen bijvoorbeeld kon de R.P. Patrick O'Fada de opbrengst van de hele collecte in een vol lucifersdoosje steken.

De Reverend Popwobble zette zijn fiets tegen een heg en sloeg het nauwe kerkpad in. De weer aanwakkerende storm en de weer oplevende regen overstemden het gerucht van zijn zolen op het grint. Hij aarzelde even in het nauwe portaal alvorens de met zwart leer beklede tochtdeur open te duwen. Achter hem

zoog een windvlaag de deur meteen weer dicht. Een geur van waskaarsen en van verschaalde wierook. De Reverend Popwobble kuchte, lang en hard en herhaaldelijk; en het echode in de holle ruimte. Maar de echo bleef tevens het enige antwoord en de enige reactie. Hij kwam verder naar voren, en met elke stap kreeg hij sterker en sterker het gevoel dat er iets kouds over zijn ruggegraat glibberde, en groeide de zekerheid dat het in elk geval geen regendruppels waren.

Hij kuchte opnieuw.

En opnieuw geen ander antwoord dan een echo.

Hier en daar bij beelden langs de muur brandde een wakkerende kaars. Een zwakke rode lamp in het koor en een schelle elektrische lamp hoog aan het gewelf. Hij schrok en draaide zich met een ruk om toen een felle windvlaag opnieuw de tochtdeur openzoog en weer dichtblies. Hij aarzelde alvorens verder te gaan. Zijn blik zwierf van links naar rechts en van rechts naar links. Maar nog steeds geen spoor van menselijke tegenwoordigheid. De gedachte aan inbrekers speelde hem door het hoofd, en hij verwierp de gedachte nagenoeg meteen, want wat ter wereld kon een inbreker komen zoeken in deze straatarme kerk waar de collecte in een heel jaar nog geen half pond koper opbracht!

En dan, plotseling, zag hij dat die eerste indruk tóch juist geweest was. Er was wel degelijk ingebroken. Het tabernakel stond open, en het was tevens leeg. Het met bruut geweld geforceerde deurtje hing aan nog slechts één scharnier. De Reverend Percy Popwobble fronste vragend. En de vraag ontsproot voornamelijk aan het feit dat een zilveren kruis met zes kandelaars, de enige voorwerpen van enige materiële waarde waarop het kerkje bogen kon, niet gestolen waren.

Toen hij de eerste rij banken bereikte bleef hij een ogenblik aarzelend staan – en dan onderdrukte hij een kreet van schrik en stond met enkele vliegende schreden naast het altaar. Half aan het oog onttrokken door de franje van een zwaar gordijn lag een onbeweeglijke gestalte in een zwarte toga. En de Reverend Percy Popwobble had geen moeite om in de verslagene de R.P. O’Fada

te herkennen. Hij liet zich op één knie zakken... Moord was het echter niet. Maar hoe, vroeg de Reverend Popwobble zich af terwijl hij zich over de bewusteloze boog, kon de pleger van deze aanslag zo stom zijn geweest zijn wapen te vergeten? Enkele meters verder lag een gummiknops met een leren lus. Op dat moment begon de verslagene tekenen van terugkerend bewustzijn te vertonen, en begon de Reverend Percy Popwobble zich zo enkele vragen te stellen – naar het motief, bijvoorbeeld, van deze inbraak met geweldpleging.

Een half uur later deed een landelijke ‘constable’ manmoedige pogingen om met een telefoon van de koffiemolen-variantie contact te krijgen met Scotland Yard... op uitdrukkelijk verzoek van de Reverend Popwobble D.D. zowel als van de inmiddels herstelde R.P. O’Fada.